Ч. 125. Второк 13 (26) червня 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Коронация короля Гакона.

В старім норвежскім місті коронацийнім, в Трондгем, почали ся торжества, котрими демократична, републиканьско настроєна Норвеґія порішила величаво закінчити мирну революцию против унії з Швециєю. З початком цьвітня ухвалив парлямент, що перший король независимої Норвеґії мусить бути укоронований і намащений в старинній трондгемскій катедрі, де перед віками коронували ся Вітінґи. Вправді републиканьске сторонництво в парляменті, звичайно дуже сильне і рішаюче, полишило ся в меншости в справі коронацийній, бо стортінґ ухвалив відбути то торжество і виасиґнував на него сто тисяч корон, але републиканьска аґітация вспіла зневохотити до него загал населеня. З'їзд в Трондгемі розмірно малий. Більше зацікавили ся тим торжеством богаті чужинці, як Норвеги. Даньскі часописи доносять, що коливі второк королівска пара з цілим двором вплинула до порту в Трондгемі, то було більше привітних окликів в язиці анґлійскім як в норвежскім. Допера на улицях, по палкій промові бурмістра, населене розворушило ся і з одушевленєм відвело королівску пару до міского будинку, званого Домом Фундацийним. Там буде мешкати король цілий час торжества.

З давного, історичного міста Нідареса, з того огнища могутного колись осідку Вітінґів, мало полишило ся памяток в нинішнім портовім місті Трондгемі, де кипить неумовкальне торговельне житє. Але в тамошнім фйорді єсть малий скалистий островець Мункгольмен, на нім високі зубаті мури замку, оберненого колись на вязницю, а відтак на морский музей, в середині же тих мурів здіймають ся поважно вежі старої катедри, найціннійшої памятки з часів норвежскої славної бувальщини. Тисяч літ стоїть вже та церков, зачислювана до чудес ґотицкого будівництва, горда суперниця кільоньскої катедри. По реформациї почала она поволи розпадати ся, позаяк належало до ревности протестантскої нищити всьо, що пригадувало часи католицизму. Вже декуди запали ся склепіня, вже замуровано декотрі вікна, позбавлені камінних прикрас. Аж перед кількома літами приступлено до основного відновленя храму, котрий буде вже протестантский. Навіть богаті чужинці складали ся на кошти відновленя того будинку, а цісар Вільгельм II., кождого року складав на то досить значну квоту, чим заслужив собі на імя приятеля Норвежців. Не можна було викінчити відновлюючих робіт до дня коронациї, отже доповнено ґіпсовими відливами недостаючі части, аби бодай храм видавав ся відновленим і своєю величавостию здивував коронацийних гостий.

Спершу наміряно відбути коронацию після старинного звичаю. Отже так, що насамперед король їздив би по місті на кони, покритім золотом тканою материєю, котрої кінці несли би уоружені отроки, а коня вели би за поводи перші достойники держави. Відтак на човні, покритім багряницею, а тягненім иньшими човнами, поплив би король на остров, де з епископскої палати ішов би пішо до храму, а там знов засів би на хорі, аби єго з усіх сторін добре бачено і там намащено би єму груди, уши, очи і уста, а відтак найстарший епископ королівства і достойники взяли би корону і всі равом вложили би єї на короля. Однако пересьвідчено ся, що такий обхід не зробив би нині відповідного враженя, а міг би бути перерваний якою анархістичною несподіванкою. Змінено отже і скорочено коронацийний обхід. Король засів оногди посеред храму на підвисшеню, епископ відчитав молитву і спільно з презид. міністрів вложив корону на голову короля, другий міністер закинув єму плащ на рамена, третий подав єму скиптр, четвертий меч, пятий станув за ним з прапором, а тоді король встав і виголосив присягу. Відтак з малими змінами повторило ся то само з королевою і

---

1)

Мачоха.

(З німецкого — Ф. Свензон)

— Панно Гільдо, тут маєте малу память ку на ваш родинний дім і прошу вас взяти єї на ту далеку дорогу, яка на вас жде. Коли ваші очи поглянуть на милу лісничівку, то перед вами виринуть деколи черти вашого приятеля попри инші дорогі спомини.

Вогкі очи Гільди упали на дарунок, який держала рука лісничого Гольста..

— Чи я не ваш приятель, панно Гільдо? Она подала єму обі руки і сердечно поглянула на него.

— Длячого від'їздите від нас. Лишіть ся коло моєї жінки і коло мене, будьте нашою сестрою, нашою приятелькою. Америка так далеко, так страшно далеко. В часї вашої подорожи морем ваша приятелька може вже давно перенести ся на той сьвіт. Она слаба і недужа, а коли она замкне свої очи, опините ся в чужім краю без приятелів і без опіки. Лишіть ся тут, лишіть ся у нас.

— Так, дорога Гільдо, зробіть так. Не знаєте навіть, як тяжко приходить ся мені і Альбертови розлучити ся з вами і як були би ми вам вдячні, колиб ви схотіли лишити ся у нас.

— Дякую вам сердечно, пане лісничий, дякую вам обоїм за велику любов, яку ви мені оказували від смерти вітця. Але я не можу, не зумію жити без діла; там можу споживкувати мої відомости. Ви обоє, пане лісничий, молоді, веселі люди. Ви обоє можете і хочете ділати і жити. А що я тут буду робити? Я потребую діяльности, яка би мені приносила радість і вдоволенє. Душею і тілом бажаю того. Лиш праця зможе улагодити журбу, я мушу за Божою помочию сотворити собі будучність.

Она поглянула на лісничого поважно.

— Я молода і здорова — і притишеним голосом, зі звішеною головою додала: — але незвичайно сумна.

— Чи маю запрягати карі чи гніді, пане лісничий? Вже дванайцята година.

Лісничий і єго жінка гляділа на Гільду благаючи. Она на питане візника поблідла. Любила своє родинне місце, стару лісничівку з соломяною стріхою, голубником, тінистим садом, в котрім кожде дерево хоронило єї перед промінєм сонця. Любила стару, милу лісничівку, де стояла єї колиска, де єї родичі обробляли кожде місце, плекали кожде деревце. Але тепер, тепер було всьо цілком инакше; отець спочивав на кладовищи побіч матери, а а їх одинока розпещена дитина, на яку не сьмів повіяти вітер, яка все жила в сонішнім сьвітлі, навіть підчас мрачних понурих зимових днів, стояла тепер як гість в старім рідним домі. Ні, она не могла лишити ся, мусїла їхати — далеко, працювати! Працювати, аби як можна найскорше забути. Забути? Немов би віддалене приносило з собою забутє? Але она заволоділа собою.

Єї нога опинила ся на ступени до воза, коли нагле влетів на подвірє їздець і задержав ся коло воза. Гільда поглянула, єї очи стрітили ся в острим поглядом їздця. Она почервоніла, а єї рука почала дрожати, так що ледве могла удержати ся на ступени.

Він дуже вічливо поклонив ся.

— Присьвятіть мені кілька хвиль, панно Будде. Я мушу з вами конечно поговорити.

Скоро віскочив з сідла, поздоровив лісничого Гольста і єго жінку, подав Гільді руку і повів єї до комнати.

Властитель більшої посїлости, рітмайстер Фальк був в найкрасшім мужескім віці; високий і стрункий, з благородними чертами лиця і елеґантною поставою. Єго великі темні очи були отїнені густими бровами, а кучеряве чорне волосє окружало високе чоло, на котрім видко було сліди вчасної журби.

В противности до густих бров був єго вус малий і прикривав хорошо викроєні уста.

Гільда була хорошо збудована, білява і здорова. Єї проста жалібна одежа вказувала на випроблений смак, а ціла єї стать виглядала дуже принадно. Хоч обоє були на перший погляд подібні до себе, то однако значно ріжнили ся від себе.

Обоє були одинаками у родичів, обоє незвичайно розпещені і люблені родичами і свояками, а однако улюблені у служби. Але одно і то саме рідне підсонє инакше їх виробило. Причина того не лежала так в їх серци, як у вихованю.

Родичі Фалька були добрі, честні люди, але їх унаслїджене богатство надало їх поглядам признаку гордости, котра не дозволила їм глядїти справедливо на свої поступки і шкідно

на тім скінчило ся. Духовеньство відправило звичайне богослужене, відозвали ся звуки коронацийного маршу і всї процесиєю вийшли з церкви. Тепер вже будуть лише балї, пири і перегляди маленької норвежскої армії.

Вісти полїтичні.

З делеґаций. — Комисия для виборчої реформи. — Події в Росиї.

Буджетова комисия австрийскої делеґациї приймила буджет спільного мініcтерства скарбу і найвисшої палати обрахункової з резолюциєю, щоби надворний архів, супротив загального наукового і історичного значіня, полишив ся нероздільним. Також приймила комисия надзвичайний воєнний буджет. Др. Козловский запитує міністра війни: 1. Який буде будучий войсковий буджет звичайний і надзвичайний, і коли 400 міліонів корон буде вичерпане, 2. о скілько потрібне перетворене австрийских кріпостий, і 3. чи видатки на те помістять ся в кредиті 67 міліонів корон без шкоди для припасів оружия? Міністер війни ґен. Пітрайх відповідає, що до двох літ войскова управа буде мусїла поставити нові жаданя пр. на машинові карабіни, на облегчене узброєня і т. и. і що справа будови кріпостий вже полагоджена.

В комисиї виборчої реформи покінчено дискусию над постановами проекту що до Стириї, ухвалюючи зміну подїлу округів без прибільшеня числа мандатів. Відтак перейшла комисия до дискусиї над подїлом округів і числом мандатів в Галичині. Пос. Штайн в справі формальній ставить три внесеня: 1. Взиває ся правительство, щоби предложило проект вилученя Галичини і Буковини. 2. До хвилї предложеня того проекту закона наради над Галичиною в комисиї будуть здержані. 3. Закон про вилучене Галичини входить в житє з законами про зміну основного закона, про репрезентацию держави і про виборчу ординацию до державної ради. По довшій формальній дискусиї ті внесеня по части взяв назад сам внескодавець, по части відкинено їх.

Пос. Ґломбіньский промавляв за підвисшенем числа мандатів і каже між иньшим, що польске коло готове, коли би мало осягнути більше число мандатів для Галичини, подїлити ся сею підвижкою з другою народностию. Тому оно рішило предложити відповідне підвисшенє мандатів також для Русинів. В прирівнаню до Буковини і одержаних нею мандатів ствepджує бесїдник, що іменем свого клюбу повинен властиво для Галичини жадати 140 мандатів, однак тому, що вже упало слово про 110 мандатів для Галичини, жадає о 8 більше т. є. 110 мандатів. — Пос. Василько зазначує, що не буде виступати против внесеня передбесїдника, бо так само Русини у всіх заявах дотично виборчої реформи жалували ся на покривджене Галичини взагалї, бо стояли на становиску інтересів цілого краю. — По промовах ще послів Ґросса і ґр. Старжиньского закрито засїданє і назначено слїдуюче на нинї.

Петербурґска аґенция подає слїдуюче урядове донесенє з Севастополя: Дня 19 с. м. перша компанія кріпостної артилериї одержала приказ удати ся на варту. Иньші компанії не допустили до того, забравши жовнїрям карабіни. Баталїон розброєно і вислано его дня 20 с. м. на північне побереже. Однак там вдерли ся збунтовані вояки до кватири другого баталїону, знищили магазин оружя, забрали карабіни і муніцию і удали ся до батериї „Єв“. Тут окружило їх войско і інтернувало в касарнях батериї „Мішев“. Другий баталїон не брав в розрухах участи. Пізнїйше найдено кілька набитих армат, звернених на місто. Мешканців огорнула паніка і они стали утїкати. Однак небавки настав спокій. — Та сама аґенция заперечує поголоскам о бунтї ґарнізону в Кронштадтї. — Петербурґскі дневники доносять, що вояки ґарнізону в Москві заявили, що будуть спокійно поводити ся, коли правительство закине репресалії і не розжене Думи. Дневник „Дума“ доносить, що в Краснoярску серед стоячих там стрільців вибух бунт з причини арештованя одного вояка, котрий по пяному зранив полковника, ударивши его в голову. В часї забурень убито одного штабового капітана. — Роз'яренє в широких верствах населеня безнастанно росте. Бунт в Рязани дотепер не усмирений. З Кронштадту всї воєнні кораблї відплили до Лїбави. — З Риґи доносять, що в Дорпатї збунтував ся баталїон карної піхоти. Двох офіцирів убито. Касарнї окружено войском, що лишило ся вірним правительству. — Рада міністрів предложила дати 2 міліони рублів відшкодованя для міст потерпівших від протижидівских і противірменьских розрухів. До тих міст зачислено також і Білосток, однак до тої пори справа ся ще не порішена. Правительство хоче передати сю справу до полагодженя думі. — В Петерґофі відбув ся рапорт з причини подій в Білїмстоцї. Звернено увагу на знижку курсу державних паперів, спричинену погромом. — Говорять, що ґр. Вітте телеґрафував з заграниці, що більстоцкий погром дуже поважно зашкодив правительству і фінансовому положеню держави. — Внесенє о рівноправности горожан передала дума комисиї. Пос. Рамішвілї, социяліст з Кавказу, вносив, щоби не ставляти інтерпеляций в справі поодиноких злочинів адміністрациї, бож правительство допускає ся безустанно безправств, а міністрови внутрішних справ підлягає все, не виключаючи шкіл і церкви. Пос. Аладін відчитав статю льондоньского Times-а, з котрої виходить, що міністер в розмові з кореспондентом тої ґазети посьмів закинути думі, що є революцийним згромадженем. Але-ж білостоцка траґедия зреволюционізувала цілу Европу, і навіть приязне правительству письмо „Times“ помістило з сего приводу остру статю проти правительства. Дальше виказує бесїдник, що заворушеня в войску мусять вплинути на знижку российских паперів за границею. Пос. Ковалевский обговорював справу розрухів і вплив реакцийної бюрократиї на ті розрухи. — Ґазети доносять, що президент міністрів Ґоремикін вже другий раз вручив цареви в імени цілого кабінету просьбу о димісию, заявляючи, що она конечна для успокоєня умів. — В двірских кругах указують на Шипова і Муромцева яко кандидатів на презеса міністрів. Не виключене, що презесом стане Вітте. Иньші говорять, що буде ним теперішний ґенерал-ґубернатор Фінляндиї, сенатор Ґерард. Ґоремикін утратив всяке довірє. — Доносять, що навіть в консервативних кругах приходять до переконаня, що лише утворенє кабінету з посеред конституцийно-демократичної партиї може уратувати Росию з теперішного критичного положеня.

дїлала на розвиток серця і ума сина. Они бачили в нїм півбога з всїми людскими звершеностями, достойного наслїдника їх імени і богатства, а не були в силї добачити в нїм навіть найменшої хиби, хоч як ярко она не виступалаб. Де лиш бачили сина, там був для них рай і утїха. Тому почував він себе паном над всїм і над всїми, бо всї дома угинали ся перед его волею.

Противно на Гільду рідний дім мав цілком иньший вплив. Єї отець був незвичайно образований чоловік з прехорошими прикметами і рідким засобом знаня, з котрого черпав він не лише для себе житє і силу, але котрі і в цілім его родиннім житю находили сильний відгомон. Від своєї знаменитої матери научила ся Гільда споро того, що як діти так і дорослі мають обовязки і супротив родичів і супротив внїшного сьвіта.

Дїдич Фальк приїхав, аби свобідно і отверто поговорити з дочкою свого старого лїсничого. Він знав, що она була образована і розумна дївчина, вільна від всякої гордости і упереджень і всїми люблена і поважана. Але від часу, від коли він єї не бачив, розвинула ся молода, скромна дївчина на женщину, на даму. На єї високім розумнім чолї видко було тверду волю, з єї очий визирала душа, а цїла єї стать була мила і притягаюча.

Житє дїдича зазнало також великої і потрясаючої зміни. В 22 ім роцї свого житя оженив ся він з молодою, хорошою і дуже богатою панною, що в кождім напрямі була так само розпещена як він. Она була мала і слабосильна, лагідна і мила, коли діяло ся по єї воли, але уперта і вередлива, коли їй на те не позваляло ся. Але Фальк обожав єї вже як молоду дївчину і при своій глубокій, горячій любови уступав він їй крок за кроком, та відкидав поволи свої старі привички і віру в свою непогрішимість.

Уступав — як сказано — крок за кроком, аби лише подати можність своїй любій, солодкій жінцї уживаня радости вибореної нею побіди.

В той спосіб викорінила она мимохіть не одну хибу его вдачі, а то тим, що була ще більше самолюбна як він, а однако любила его так дуже, як він єї. Але ненадїйно погибла нагле а з нею і радість его житя.

Мовчки сидїли напротив себе. І Гільда і Фальк відчували своє, що тут стрітили ся дві тверді вдачі.

— Ви їдете до Америки, панно Будде, аби там забезпечити собі будучність? Чи не лїпше було би, як би ви глядали тої будучности в Баркові?

— В Баркові? Не розумію вас.

— Позвольте, що в кількох словах вам то розповім. Чи можу говорити щиро і отверто?

Она притакнула.

— Визнаєте мою минувшість, тому можу зараз перейти до будучности. Хочу оженити ся. Причину поясню вам. Чи хочете носити моє імя, хоч я вас не люблю?

Румянець, який появив ся на єї лици, уступив перед смертною блїдостию. Чи то була радість, чи біль, він не знав, але бачив, як она силувала ся заволодїти собою.

— Чи не було би лїпше, пане Фальк, аби ви менї схотїли перше сказати ваші причини, заки одержите відповідь?

— Як хочете. Ви знаєте, що я з моєю небіжкою жінкою мав дуже щасливе пожитє. Від двайцятого року мого житя любив я єї глубоко і щиро, як лиш мужчина може любити, і мав то щастє, що она відповіла менї своєю любовию. Одного дня вертали ми з довшої подорожи до родинного місця. В замку ладжено для нас торжественне принятє. І ви були між тими, котрі хотїли нас повитати. Я поводив сам кіньми, аби скорше дістати ся до дому. Она сидїла побіч мене і була дуже ущаслівлена. Ми їхали краєм лїса. Нараз роздав ся вистріл з моздіря, за котрим озвало ся ще кілька. То був привіт моєї тещі. Конї сполошили ся, візок перевернув ся. Осьвітлені і сьвяточно прикрашені комнати привитали мужа, котрий ніс трупа своєї погибшої жени.

Глубоко зворушений тими споминами замовчав.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 25-го червня 1906.

— Іменованя. П. Міністер просьвіти іменував Тадея Кістрина учителем в X. чл. ранги в торговельній академії у Львові. — П. Міністер скарбу іменував комісарів скарбу Брон. Ярского і Фр. Пшибося секретарями скарбу в краєвій дирекциї скарбу у Львові. — Міністерство торговлї іменувало окінчених гімназиястів: Йосифа Цидулу і Матія Чирку рахунковими практикантами в дирекциї почт і телеграфів у Львові.

— Вступні іспити до I. кляси і до кляси приготовляючої в ц. к. рускій гімназиї в Коломиї розпічнуть ся дня 14-го липня с. р. Зголоситись в Дирекциї треба 12 або 14 липня і принести з собою: метрику (безуслівно) і сьвідоцтво щіпленої віспи. Ученики, що скінчили IV. зглядно III. клясу народної школи, мають предложити також сьвідоцтво тої школи.

— Перерва в зелїзничім руху. Дирекция зелїзниць оповіщує, що в наслідок ушкодженя шляху поміж Борщевом а Іванєм пустим здержано там цїлий рух дня 17 с. м. на час неозначений.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць оповіщує: На підставі розпорядженя ц. к. міністерства зелїзниць з дня 7-го мая 1906 ч. 18.665/16 увійдуть в житє з днем 1 липня с. р. відмінні постанови що-до переховуваня пакунків в ґардеробах більших стацийи зелїзничих, а то: Доси міг подорожний після постанов § 37 (3) реґуляміну руху передати свій пакунок до тимчасового переховання в ґардеробі зелїзничій за сталою оплатою без одвічальности заряду зелїзничого. — Від 1 липня с. р. буде заряд зелїзничий одвічальним за пакунки, передані до тимчасового переховання в ґардеробі, однак зі слїдуючими обмеженями: а) Від переховання в ґардеробах зелїзничих виключені суть гроші, вартістні папери, дорогоцінности і предмети штуки. — За предмети, находячі ся в убраних або намітках, одвічає заряд зелїзничий тілько в тім случаю, наколи сї річи віддано окремо до переховання. — б) На случай згуби або ушкодженя пакунків, переданих до переховання, зверне заряд зелїзничий по справдженю шкоди, титулом відшкодованя за кождий пакунок найвисше до 100 корон. — в) Пакунки можуть бути переховані в ґардеробах зелїзничих до 8 днів, понад той час тілько на виразне жаданє дотичної особи. — г) За переховане пакунків належить ся в перших 5 днях 10 сотиків, а в дальших днях 20 сотиків від штуки денно. — д) На доказ переданя пакунку до переховання, видає ся посьвідчене.

— Др. Емиль Бик, львівский адвокат, посол до ради державної і предсідатель львівского каґалу, помер скоропостижно на удар серця в суботу по полудни у Відни, в 61-ім роцї житя. Покійний належав до визначнїйших жидівских полїтиків в краю.

— Дрібні вісти. Бар. Батталія, вибраний послом до сойму краєвого з міста Бяли, зложив той мандат. — Краєвий видїл признав на 1905 рік з фондациї під назвою: „фонд народних шкіл з 1872 року" одноразові безворотні запомоги на будову шкіл слїдуючим громадам у всхідній Галичинї: Цепаки, брідского повіта, 400 К; Майдан, дрогобицкого повіта, 800 К; Лисячі ями, чесанівского повіта, 600 К; Майдан граничний, надвірнянського повіта, 800 К; Копитова, перемиского повіта, 600 К; Кольонія мазурска в Красній горі ad Лашки, бобрецкого повіта, 800 К; Горби ad Каминка вел., коломийского повіта, 800 корон. — В заведеню для темних у Львові, при ул. сьв. Софії ч. 13, відбуде ся дня 28 с. м. о годині 10 рано публичний іспит хлопців і дівчат.

— Економічно-господарскі виклади. Товариство „Просьвіта" маючи на цїли не лише ширенє науки між руским народом, але також піднесенє єго добробиту, удержувало від року 1896 до кінця 1901 вандрівного учителя господарства, покриваючи кошти удержаня через весь той час із своїх власних фондів. Посада та однак з початком р. 1902 мусїла бути здержана задля браку фондів.

Аж в роцї 1904 і 1905 ухвалив краєвий сойм для Товариства на цїли рільництва і удержаня вандрівного учителя господарства по 5000 К. На посаду ту покликав головний видїл Тов. „Просьвіти" п. Александра Гарасевича, котрий покінчив студиї рільничі на університетї в Кракові і відбув практику з обсягу молочарства і годівлї товару в Данії і Німеччинї. П. Гарасевич обнявши посаду з початком року 1905, мав виклади в отсих місцевостях: 1. в Самборі на загальних зборах філїї „Просьвіти" при участи 100 людий, в Мостисках на загальних зборах філїї при участи 80 людий, в читальнях „Просьвіти" в Нараєві і Стриганцях, повіта бережаньского, при участи 360 людий, в Косові старім в читальни при участи 360 людий, в читальни в Ясеневі, повіта косівского, при участи 100 людий, в читальни в Стрільбицї, повіта старосамбірского, при участи 200 людий, в читальни в Володимирцях, повіта жидачівского, при участи 159 людий, в читальнях в Річицях і Довгім, повіта дрогобицкого, при участи 350 людий, в Рогатинї на загальних зборах філїї при участи 300 людий і в 31 читальнях, рогатиньского повіта, де було на викладах 3800 людий. Разом переведено виклади в тім роцї в 8 повітах а в 43 місцевостях, в присутности загального числа 5560 людий. Виклади були виголошені на отсї теми: Спілки молочарскі, годівля товару, управа сіножатий, управа ростин пашних, штучні навози, садівництво, каси ощадности і позичок системи Райфайзена і спілки господарскі на статутах „Народний Дім". Кромі викладів п. Гарасевич занимав ся орґанїзацією молочарских спілок при читальнях. Для успішної орґанїзациї і розвою молочарских спілок рішив головний видїл Тов. „Просьвіта" запомогу ухвалену краєвим соймом на цїли рільництва призначити в переважній части на молочарство.

Телеґрами.

Лїберц 25 червня. Цїсар відїхав звідси о годинї $7\frac{1}{2}$ рано до Яблонця, де забавив три години і відбув проїздку по містї, а о годинї $11\frac{1}{2}$ відїхав до Відня.

Відень 25 червня. Цїсар прибув тут вчера о годинї 8 вечером в товаристві міністрів бар. Бека, др. Пацака і др. Прадого; відтак удав ся до Шенбруну.

Відень 25 червня. В комісиї виборчої реформи міністер внутрішних справ Бінерт заявив, що з огляду лише на населенє Галичинї належало би ся 140 мандатів, а з огляду на податкову силу лише 64. З комбінациї обох цифер виходить 102 мандатів, що правительство взяло в основу свого проєкту виборчої реформи. Податок крови чи властиво обовязок войскової служби увзглядено в цифрі відповідаючій населеню. — Пос. Кайзер домагає ся відокремленя Галичини, але противить ся побільшеню числа галицких мандатів, домагаючись лише одного мандату більше, а то для Німців з Бяли, так, щоби Галичина мала взагалї 103 мандатів.

Відень 25 червня. Угорский президент міністрів Векерле і міністер Кошут прибули до Відня.

Відень 25 чарвня. Прибув тут шеф італїяньского штабу ґенерального Салетта. Нинї був він принятий через архікн. Фридриха.

Петербург 25 червня. В суботу застрілено помічника полицмайстра Тресковского і убито також одного стражника.

Петербург 25 червня. „Дума" доносить, що в войсковім таборі в Краснім Селї відбувають ся численні збори, в котрих беруть участь також вояки і підофіцири ґвардиї. Власти супротив того безсильні. Всї бесїдники промавляють за потребою виступленя в обороні Думи.

Одеса 25 червня. Застрайкував тут один з полків. В инших полках відбувають ся кождого дня збори.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1906.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·10	З Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8·05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
	8·45	„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
	11·50	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Залїщик
	1·50	„ Самбора, Сянока, Стрілок
2·05		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·20		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·55	„ Тухлї (15/6 до 30/9), Сколього (1/5 до 30/9)
	4·37	„ Яворова
	4·50	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова (на Підзамче)
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
	5·50	„ Підволочиск, (Одеси), Бродів, Потутор
		в ночи
8·40		З Кракова, Відня, Сянока
	9·05	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·30	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·30	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Залїщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·20	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·35	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	8·55	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	10·45	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·21		„ Підволочиск, Бродів
2·36		„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·45		„ Кракова, Відня
	2·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	3·30	„ Коломиї, Жидачева
	4·05	„ Ряшева, Любачева
	4·15	„ Самбора, Хирова
		в ночи
	6·00	До Яворова
	6·15	„ Підволочиск
	6·25	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·25	„ Рави рускої, Сокаля
	9·10	„ Станиславова, Чорткова
	9·50	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля (1/5 до 30/9), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Залїщик
	10·51	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·15	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·30	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·51		„ Іцкан, Калуша

Замітка. Поїзди приходять і відходять після часу середно-европейского, котрий обовязує також у Львові. Звичайні білети їзди як і всякі инші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в місковім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).